

FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

číslo 1

ročník 8

březen 2008

Na cestě do Emauz

Drazí farníci a přátelé naší farnosti, byl mi svěřen úkol, abych vás v tomto velikonočním čase svátečně oslovil. Velikonoce jsou pro nás dobou radosti z Pánova zmrtvýchvstání, z toho nádherného vítězství lásky nad mocí smrti. Na mysl mi však přicházejí zejména dvě postavy z Písma svatého, které úzce souvisejí s událostmi, jež se udály před dvěma tisíci lety v Jeruzalémě – postavy emauzských učedníků. Byli to dva Ježíšovi učedníci, které evangelista Lukáš důvěrně znal, neboť jednoho z nich nazývá jeho vlastním jménem. Táhnete se snad, co je na jejich postavách tak zvláštní. Tito dva lidé patřili zřejmě k Je-

val, že někdo v naší rodině těžce onemocněl... Protože k tomu došlo, už nevěřím, přestal jsem proto chodit do kostela...“ Jak často jsou tyto výmluvy podobné tomu, co prožívali ti dva na cestě z Jeruzaléma! A pojednou na své cestě zklamání potkávají Ježíše, aniž by poznali, že je to on. Jde s nimi kus cesty a jim vůbec nevstoupilo na mysl, že je to Ježíš. Proč? Protože jejich bolest a smutek byly silnější než víra a jejich zklamání jim zaslepilo oči. Nepochopili, že Boží cesta je cestou, na které má i bolest a smrt své místo. Nerozpoznali Boží záměry, protože viděli jenom ty svoje. Byli natolik zaslepeni svým smutkem, že ne-

konec jim pomalu vysvětluje, že to všechno se mělo stát. A oni postupně začínají chápat, že se to opravdu muselo stát. A poznávají, že ten, kdo kráčí vedle nich, je živý a vzkříšený Ježíš.

Nezůstaňme někde v půl cesty se svým smutkem, nenechávejme si bolest v sobě tak, aby úplně zaslepila náš život. Když cítíme vůči Bohu hněv nebo zklamání z jeho jednání, povězte mu to! Povězte mu to tak, aby nás slyšel, ale povězte mu to tak, abychom mohli i my slyšet jeho odpověď. Tehdy pochopíme, že naše bolavé místo zklamání může být právě tím místem, kde na nás po léta čeká Bůh. Bůh, který si dobrovolně sám vybral cestu utrpení, aby vykoupil každého z nás, a nejen to, ale aby také pomohl najít smysl našich utrpení.

Jak skončil ten příběh? Ve chvíli, kdy se jim otevřely oči a poznali, že vedle nich sedí Ježíš, ještě též noci se vrátili zpět do Jeruzaléma, aby o tom pověděli ostatním. Přeji vám, aby i nám zahořelo srdce radostí, abychom viděli a poznali na své cestě vzkříšeného Pána, živého Boha, který chce i do našeho života přinést světlo svého vzkříšení.

P. Marek Poláček SVD

žíšovým blízkým spolupracovníkům, byli to jeho učedníci, kteří s ním chodili po jeho cestách, důvěřovali mu – a jejich důvěra byla najednou zklamaná. Proč? Protože věřili, že Ježíš se stane prorokovaným mocným vládcem, který přinese jejich zemi mír a svobodu. A místo toho umřel na kříži! To je zlomilo. Odcházejí tedy v těch smutných dnech domů, do Emauz. Jádrem celého jejich příběhu je v tom,

že onoho večera, kdy se vydávají domů, už je v Jeruzalémě známo, že Ježíš vstal z mrtvých: Marie Magdalena našla ráno hrob prázdný, běžela k apoštolům a k hrobu se vypravil i apoštol Petr a také zjistil, že hrob je prázdný. Nejbližší Ježíšovi přátelé už tedy věděli, že se událo něco mimořádného. Ale ti dva přesto odcházejí před večerem domů zklamaní a smutní. Proč? Nesplnily se jejich představy a plány o Mesiášovi.

Drazí farníci, jako kněží se rovněž setkáváme často s lidskými výpověďmi: „Nevěřím v Boha, protože kdyby Bůh existoval, nestalo by se, že by ten a ten zemřel, nedošlo by k tomu neštěstí v naší rodině, nestalo by se, že bych zkracho-

val, že někdo v naší rodině těžce onemocněl... Protože k tomu došlo, už nevěřím, přestal jsem proto chodit do kostela...“ Jak často jsou tyto výmluvy podobné tomu, co prožívali ti dva na cestě z Jeruzaléma! A pojednou na své cestě zklamání potkávají Ježíše, aniž by poznali, že je to on. Jde s nimi kus cesty a jim vůbec nevstoupilo na mysl, že je to Ježíš. Proč? Protože jejich bolest a smutek byly silnější než víra a jejich zklamání jim zaslepilo oči. Nepochopili, že Boží cesta je cestou, na které má i bolest a smrt své místo. Nerozpoznali Boží záměry, protože viděli jenom ty svoje. Byli natolik zaslepeni svým smutkem, že ne-

poznali Ježíše, který je „zklamal“, v člověku, který kráčí vedle nich. Nejsme také my občas takto zaslepeni svou bolestí, zklamáním z Církve, z jednání nás kněží nebo lidí ve farnosti, že pak nepoznááme ve svém životě živého Boha, který jde s námi? Farnost je společenství, které vytváříme my všichni její členové. Všichni jsme lidé, všichni děláme chyby; lidé, kteří nám občas vyhovují, ale někdy také ne. Ale

to není přece nejdůležitější na naší víře. Naše víra, naše křesťanství není založené na lidském jednání: víra tkví v Bohu, který vykoupil člověka, který mne vykoupil právě skrze kříž. A nejednomu právě tím křížem Bůh vstupuje do mého života. Právě tím těžkým, co tak ve svém životě ztracuji a odmítám, skrze mé velké zklamání v lidech, v Bohu, ve společenství Bůh vstupuje nejsilněji do mého života.

Doteky Boží Josef Veselý

*Tvůj dotek Bože můj
milostné pohlazení
a olej s vůní libeznou
Tvůj dotek*

*rány bičem
posměšná koruna z trní
bezmocnost před Pilátem*

*Tvůj dotek
laskavý pohled matky
rouška Verončina*

*Tvůj dotek Bože můj
neochota Šimonova
pády do prachu země
a bolestné lůžko kříže*

*Tvůj dotek Bože můj
směřující vždy a všude
k tomu jedinému rozhršení*

Ještě dnes budeš se mnou v ráji

Rozhovor s VOX CLAMANTIS - „Jak se dělá divadlo?“

V sobotu 1. března 2008 k nám zavítal divadelní soubor VOX CLAMANTIS. Večer nám v Lidovém domě zahráli hru FIAT LUX. Kolem čtyřiceti členů tohoto souboru znázornilo pět tajemství růžence světla na velice vysoké úrovni. Všichni jsme odcházeli s bohatými zážitky. Následující rozhovory, jak s herci, tvůrcem hudby a textů a s původcem této hry vám mohou dát nahlédnout do zákulisí.

Některých herců jsem se zeptala, jak to všechno vznikalo?

Svého času přišel k nám do farnosti nový farář, jmenoval se Jozef Kraus, a dal nás tak trochu do kupy, a že budeme nacvičovat divadlo. Začali jsme s pašijovými hrami, tj. ukřižování Ježíše Krista. Hraje se to na Velikonoce a je to velice krásný biblický příběh. A potom se nám to zalíbilo, protože v souboru nás bylo 80 lidí, dva plné autobusy. Tak jsme postupně začali nacvičovat další hry, jako Jan Křtitel, která se u nás na Kalvárii krásně hrála. Hráli jsme ji také v jiných obcích, kde byla nějaká řeka, potok nebo jezírko. Potom jsme ještě nacvičili hru Josef Egyptský, tuto hru jsme také hráli na Kalvárii. No a teď jsme nacvičili tu poslední hru, která má název Fiat lux (Budiž světlo). Je to takový polomuzikál, kde v podstatě herci hrají, ale hovoří se prostřednictvím techniky, která nám všechno nahrává. I hudba je velice pěkně udělaná. Máme vynikající osvětlovače, výbornou techniku, elektroniku, zkrátka všechno, co potřebujeme. Jsme už spolu od roku 2001. S našimi hrami jsme prošli od Bratislavy až po Brezno, dokonce jsme s touto hrou byli i v Polsku v jednom městečku, kde má Jan Pavel II. takovou vynikající památkovou zahradu, kterou vybudovali polští Američané. A je to skutečně nádherné. Na sehrání této hry máme další pozvání ze Slovenska.

Kdo dal divadelní soubor dohromady?

Dal nás dohromady ten náš pan farář Jožko Kraus, který je teď už děkanem. Pan biskup Baláž ho určil děkanem v Kláštore pod Znievom. Má pro nás stále porozumění a i dnes je tady. Párkrát jsme se setkali, zalíbilo se nám to a začali jsme pravidelně nacvičovat různé hry.

Já si pamatuju, když přišel nový pan farář, po krátkém čase si dal různé lidi zavolat na faru a já jsem přemýšlel, co jsem vyvedl, nebo proč tam jdeme na tu faru. Proč tak různí lidé jsou svoláni na faru. A on nám řekl, že by s námi chtěl hrát divadlo, nebo něco takového. Tak jsem si myslel že to určitě neprojde, protože každý z nás má dost jiných starostí. A to si asi pomyslela většina lidí, ale nikdo to neřekl nahlas. A tak se to pomaličku rozběhlo a funguje to. Překvapilo mě to.

Jak velká je vaše farnost a jak se rozrůstal váš divadelní soubor?

Je trošičku větší, než ta vaše, má 3 tisíce obyvatel. Od počátku první pašijové hry nás byla spousta. A když u nás po obci začnou chodit bradatí lidé, kteří se nechávají po židovsku zarůst, všichni ví, že někde budeme hrát divadlo.

z vystoupení v Novém Hrozenkově

Není vám za o. Jozefem Krausem smutno?

Není od nás daleko, je to asi 15 kilometrů od Pravna, v Kláštore pod Znievom. Chodíme ho navštěvovat a když jdeme hrát divadlo, velmi rád jede s námi. Je našim režisérem, skutečně dobrým režisérem a je to i o lidech. A já říkám, že kdyby dnes nebyl knězem a děkanem, byl by to výjimečný člověk ve všech směrech. Máme ho rádi, je to vynikající osobnost.

Neplánujete další novou hru?

Zatím ne, ale není vyloučeno překvapení. Při této hře, kterou jsme teď hráli, bylo třeba více chlapů a těch chlapů je u nás méně, tak pan farář oslovil i z Provitalu v Koši, to je v blízké obci středisko, které slouží na přeléčení závislostí, no a odtud nám pomáhá čtyři pět mužů, kteří tam působí, jsme s nimi kamarádi a jsme rádi, že jsou s námi.

Máme s sebou nejmenší Barborku, která kdysi hrála Ježíška, když jsme hráli živý Betlém na náměstí v takovém malém divadle, byla zrovna takové malé děťátko. Dneška stále s námi bez přestání hraje. Máme ji velmi rádi, je to naše dítě. Jinak je mezi námi dost mladých lidí, děvčat i chlapců, kteří v této hře, kde je i svatba v Káně Galilejské, tancují. Do našeho divadla je zapojeno dost mládeže.

Hovoří to o tom, že vaše farnost je živá?

Určitě. Je zde spousta podnětů a možností setkávání se a to oživí mezilidské vztahy.

Hlavní roli Pána Ježíše v této hře hraje Marek Kocián.

Jak jste tuto roli přijal a jak se v ní cítíte?

Jak jsem to přijal? Asi tak, jak se v té roli cítím, tedy perfektně. Asi to bylo pro mě takové Boží řízení, že ten kluk, který to přede mnou hrál, z nějakých důvodů nemohl hrát dál, tak mě Branko spolu s panem farářem oslovil a já jsem to velmi rád přijal. Je to v tomto divadle moje první role. Jinak mám další hudební i divadelní aktivity, protože s Branem, autorem hudby, máme takové malinké nahrávací studio a děláme různé jiné muzikály a hudbu, takže nevím jestli je to moje první nebo kolikátá role. Trochu se mi to míchá. Doufám, že budu hrát i nadále.

Kněz, kterému se podařilo dát život to-muto divadelnímu souboru, se jmenuje P. Jozef Kraus. Jak to všechno vidí on?

Vy jste iniciátorem těchto divadelních her. Co vás k tomu vedlo?

Vrací se mi v paměti ten okamžik, kdy jsem přišel do této farnosti jako kněz před osmi lety. Když přijde nový kněz, je toho mnoho, s čím se seznamuje. Seznamoval jsem se s lidmi, s farností, s městem. A pak jsem přemýšlel, co s nimi dělat. Hledal jsem kontakt, jak s nimi začít pracovat. No a napadlo mě zkusit to přes divadlo. Když jsem začal studovat na kněze, měl jsem takový sen – nacvičit živé pašijové hry. A když jsem přišel do nové farnosti, odkud jsou všichni tito lidé, do Nitrianského Pravna, mají tam Kalvárii, krásnou Kalvárii na kopci a to místo je přírodou úžasně vytvořené, takže jsem v tom viděl nádherný pří-

☞ Gdo zaseje brzo, ošidí sa negdy, gdo zaseje neskoro, ošidí sa dycky. ☞

☞ Do nebe nesmí a v pekle ho nechcú. ☞

...ROZHOVOR...Z NAŠÍ FARNOSTI...ROZHOVOR...Z NAŠÍ FARNOSTI...ROZHOVOR...

rodní amfiteátr, kde by se dalo poznat mnoho lidí a zahrát křížovou cestu naživo, protože to byla ta první myšlenka. Oslovili jsme s P. Miroslavem Spišiakom lidi, zda by se na to dali a ohlas byl takový, že to zkusí. Někteří řekli ne, báli se textů, vystupování... Ale řekli jsme: zkusme to. Napsal jsem scénář, lidé si ušili kostýmy a vytvořili rekvizity a hráli jsme už na jaře na Květnou neděli. Já jsem tam přišel 1. července 2000 a myslím že 4. dubna 2001 byla Květná neděle a tehdy se hrála premiéra. S nacvičováním jsme začali na podzim a na jaře jsme hráli.

Podařilo se díky div. hrám oživit farnost?

Ta farnost má svoje zázemí v minulosti. Ne zrovna nejlepší v tom smyslu, že to byla německá farnost. Po 2. světové válce se všichni Němci museli vystěhovat a prakticky jich tam zůstalo jen pár, těch, co vstoupili do manželství se Slovenkami a tak mohli zůstat. A do těch všech prázdných domů pozvali lidi z různých míst a mnoho jich bylo i nevěřících, takže ta farnost byla poznamenána tím, že tam chyběl křesťanský život. Když tam předtím žilo německé obyvatelstvo, bylo to velmi silné religiózně, i živá katolická víra. Z té doby odtud pochází 100 kněží, takové zázemí to mělo. Když jsme začali s divadlem velmi je to sblížovalo. Pro ně to bylo velmi dobré, když se dali dohromady.

Těch her jste nacvičili více. Dal jste všem impuls vy, nebo vycházel i od farníků?

Do této doby jsme hráli hry jen s biblickou tematikou. Máme zde i dobrou katechetku, která byla těmto hrám nakloněná od samého počátku a ona byla taková velká pomoc pro mne. Já jako kněz nemám na všechno čas. Připravil jsem scénář. Ona byla ta prodloužená ruka, která to napsala, rozmnožila, sezvali se lidé a začalo se nacvičovat.

Stal jste se děkanem, nechybí vám tahle práce s divadlem?

Nyní mám farnost o polovinu menší, než jsem měl, ale je to farnost s bohatou historií i kulturou. Klášter pod Znievom má první církevní gymnázium, takže se tam hrálo divadlo a jsou tam dodnes divadelníci, kteří sami hrají a těší se, že jsem přišel a že

budeme spolu hrát.

Braňo Valko, autor hudby a textů, které provází celé představení se k tomu dostal asi takto:

při závěrečném poděkování

Asi tak, že jsem se narodil, od čtyř let dělám muziku, skládám věci. Mám nahrávací studio, dělám filmy, takže se tím více zabírám a poslední tři roky už jen tím. U nás v N. Pravnu bydlím osm let. Když jsem se přistěhoval, tak zrovna vznikl soubor Vox Clamantis. Lidé mě znali, oslovili mě, pojd' s námi. Nejdříve jsme cvičili Pašijové hry, potom byl život a smrt svatého Jana Křtitele (máme kostel zasvěcený smrti sv. Jana Křtitele), potom Josefa Egyptského. Dělám i nějaké své projekty, dělám muzikály.

Kolik času vezme takové nahrávání?

Hudbu jsem dělal na toto divadlo půl roku, potom jsem připravoval texty. Toto divadlo jsme hráli od září do konce roku devětkrát, byli jsme i v Polsku. Letos hráme podruhé. Moc nás těší, když se to lidem líbí. Máme polskou i německou verzi, teď nás čeká cesta do Rakouska. Začal jsem spolupracovat s televizí Noe, takže zde se toto divadlo bude vysílat čtyři roky. Na počátku jsem měl jen jeden půjčený projektor, než jsem si koupil svůj. A začínali jsme s jedním reflektorem. Teď když někdy přijedeme, tak máme celou výbavu...Světla dělají mnoho.

Nitrianské Pravno je staré město, kam přibližně před 600 lety přišli Němci, protože se tam našlo velké ložisko zlata; aby ho měl kdo těžit, pozval sem tehdejší panovník několik Němců, kteří osídlili tuto oblast, s tím, že Nitrianské Pravno má být centrem celého regionu. Takto bylo připravované i to náměstí a všechno okolo. Je to obrovské náměstí. Počátkem 20. století mělo Pravno okolo 18 tis. obyvatel a bylo větší, než krajské město Prievidza. Potom po 2. světové válce vystěhovali Němce a zůstala tam i ta krivda. Lidem, kteří přišli do prázdných domů, scházelo nějaké pojitko. Je tam 3 tis. lidí, z toho 10 pro-

cent chodí do kostela, tedy kolem 300 lidí. Takže tím pádem, když tam přišel pan farář Kraus, náš velký režisér, tak on se snažil přes divadlo lidi stmelit rodiny dohromady. A to se do jisté míry i podařilo skrze toto divadlo. Zpočátku tam možná bylo 20-40 lidí, dnes je jich 60. Divadlo cvičíme 2x-3x do týdne 3-4 měsíce přes léto, takže kromě toho se nedá nic jiného dělat. Celé týdny si člověk organizuje život, rodinu a všechno, aby mohl cvičit divadlo. Naruší to harmonogram, to je fakt. Ale zase byla kopa radosti a zážitků. Máme kroniku, takže máme na co vzpomínat.

s herci si vykládala a rozhovory zaznamenala Judita Orságová

Tříkrálová sbírka 2008

Již po deváté proběhla, na počátku měsíce ledna, v Olomoucké arcidiecézi Tříkrálová sbírka. Po sečtení obsahu všech pokladniček, které neúnavně nosili tři králové, se částka v naší oblasti sedmi obcí vyšplhala na 440 200 Kč. Z této částky je 65 % určeno místní charitě na její nové projekty. V našem případě, jak již ve většině případů víte, pomůže výtěžek TS při výstavbě Víceúčelového charitního domu v Halenkově. Pokud se podaří vše tak, jak je na tento rok naplánováno, měl by být tento dům na podzim již v provozu.

Tříkrálová sbírka je po léta již tradičně nedílnou součástí financování našich nových projektů.

Čtělba bych Vám všem mnohokrát poděkovat za Vaši důvěru. Budeme se snažit i v dalších letech ji nezklamat.

Děk patří také všem koledníkům a jejich vedoucím.

*Za charitu N. H. a koordinátory TS
J. Orságovou a Ing. D.Žakovou*

*Ing. Danuše Martinková
ředitelka*

Výtěžek Tříkrálové sbírky 2008

Hovězí	55 396,-
Huslenky	47 809,-
Zděchov	20 523,50
Halenkov7	1 907,-
N. Hrozenkov	106 235,50
Karolinka	55 827,50
V. Karlovice	82 501,50
celkem	440 200,- Kč

☞ *Gdyž Ozef s Matějem neukáží jaro, mosí dójít' Panenka Maria a vyhnat' ich z hospody.* ☞

☞ *Gde stúpil,tam sedum rokú tráva nerústla.* ☞

...BIBLICKÝ KOUTEK...Z NAŠÍ FARNOSTI...BIBLICKÝ KOUTEK...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Kniha Jeremiáš

Pražský německo-židovský prozaik Franz Werfel, autor populární *Písně o Bernadettě*, napsal také rozsáhlý román o proroku Jeremiášovi. (Vyšel česky v několika vydáních.) Pro čtenáře, kteří mají rádi historické nebo životopisné knihy, je to velmi vhodný úvod do četby starozákonních knihy tohoto druhého z „velkých“ proroků. Prorokův život jako by volal po epickém zpracování, neboť v jeho biblické knize vystupuje nápadně do popředí nejen obsah prorocký, ale ve větší míře než u ostatních proroků i jeho osoba. O jeho životě se hodně dovídáme díky uceleným životopisným vyprávěním v prorocké knize. (Bývají souhrnně nazývána „Vyznání“ jako předchůdce slavné knihy sv. Augustina.) Čteme v nich živé, jímavé svědectví o životě a vnitřních krizích proroka, o tragických historických událostech, v nichž se odehrával jeho život, o jeho povaze a rozhovorech s Bohem, které byly tříbeny těžkým utrpením a hlubokou zbožností. Jeremiáš byl tragickou postavou: muž neobyčejně citlivého a něžného srdce s hlubokou touhou po pokoji – a byl postaven před úkol bojovat proti příbuzným, krajanům a vladařům, varovat před nebezpečím, předávat Boží slovo národu, který se

mu odměňoval nepřátelstvím a pronásledováním. Prorocké poslání ho přímo mučilo, stávalo se mu nesnesitelným břemenem, a marně se mu vzpíral: Hospodin ho vždy přemohl. (Je v tom blízký svatému Pavlovi, který používá Jeremiášovy formule o „vyvolení již v mateřském lůně“ – Gal 1,15).

Jeremiáš je nám blízký a drahý pro svou niternou zbožnost, která prohlubovala tradiční starozákonní učení, zdůrazňovala úlohu srdce ve vztahu k Bohu, který má přátelskou a milosrdnou účast na životě každého jednotlivce. Ve službě Bohu kladl důraz na duchovní hodnoty a oddanou důvěru. V tom je významným předchůdcem Nové Smlouvy a předobrazem Krista, s nímž ho pojí také ztroskotání prorockého poslání.

Po literární stránce je Jeremiáš spontánní génius v próze i ve verších. Nacházíme u něho nespočet úchvatných pasáží: „Hospodinovo slovo se stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.“ (Jer 20,9). Řada jeho formulací ožila i ve slovech Ježíšových („doupě lupičů“) a v mluvě soudobých myslitelů („život ve lži“).

Jeremiáš se narodil asi sto let po proroku Izaiášovi kolem r. 650 př.Kr. Povolán k úřadu prorockému byl v mladém věku a prožil tragické období zkázy judského království, dobytí Jeruzalému Nabuchodonozem 597 a vypálení Chrámu o deset let později. Byl pronásledován a vězněn kvůli svým varováním a výstrahám, které byly vydávány za poraženectví. Nebyl po porážce deportován, ale odešel před útiskem Chaldejců do Egypta, kde zemřel.

V katolické Bibli je za knihou proroka Jeremiáše zařazena kniha **Nářky**. Bývala mu připisována, ale soudobí biblisté vykládají Jeremiášovo autorství. Je to kniha nevelkého rozsahu, skládá se z pěti básní přísné formy tzv. „abecedních“ žalozpěvů (každá strofa začíná jedním písmenem hebrejské abecedy). Vznik spadá do doby po zkáze Jeruzaléma v roce 587 př. Kr. Básně vyjadřují smutek města a jeho obyvatel. Bolest a stesk se stávají pramenem hlubokého pokání, pevné víry v Boha a důvěry v něho. Židé tyto verše recitují při velkém postu na paměť zboření Chrámu, církev je zařadila do liturgie Svatého týdne jako obraz dramatu na Kalvárii – zboření Chrámu Těla Kristova.

připravil Mojmir Trávníček

Ze vzpomínek tříkrálových koledníků

V Huslenkách koledovala skupinka, ve které se Tříkrálové sbírky všichni účastnili poprvé. Začali už v pátek odpoledne a koledovali poctivě až do tmy, někdy do půl sedmé. Domluvili se, že v sobotu půjdou zase. Asi z toho všeho měli dost silné dojmy, protože když si pak v sobotu vedoucí skupiny vyzvedával koledníky, pravil mu tatínek jednoho z nich: „Náš kluk si tu písničku o třech králích zpíval i dnes v noci ze spaní!“

.....

V Novém Hrozenkově koleduje jeden vedoucí už hodně roků pořád ve stejném údolí. Lidé ho vítají jako starého známého, tj. často i se štamprlí. Letos se mu dobře dařilo odmítat pití s poukazem na to, že jezdí při koledování autem. Jen jednou mu ta omluva moc nevyšla, zrovna když ji u jedné dořekl, se jeho auto před chalupou rozjelo. Tak se odhalilo, že sice autem jezdí, ale to auto řídí jeho manželka. Ale i tu se mu podařilo před štamprlí utéct.

Na závěr sbírky se tři králové rozhodli, že ještě musí navštívit své staříčky, kteří bydlí mimo stanovenou trasu. Potéšit je zpěvem a Baltazar se musí pochlubit jak je celý krásně černý. Po odezpívání první sloky písně malý Kašpar náhle přerušil zpěv a hlásí: „Dědo davaj stovku!“ A dědeček? Poslušně odbíhá pro peněženku a přispívá tak do již druhé pokladničky.

.....

V sobotu, kdy se nejvíce koledovalo, dost fučelo. Nikdo si až tak moc nestěžoval, jen jedna skupinka z Nového Hrozenkova – že králové museli díky větru svoje koruny několikrát honit po potoku.

Jedni koledníci v Novém Hrozenkově odcházejí od chalupy, kde jim nikdo neotevřel. Šli už ke druhé, když vidí, že k nim dobíhá pán z té předešlé a volá na ně: „Pockejte! Já jsem nemocný, ležím – a než jsem se dostal z postele, tak jste mě utekli. Tady máte do kasičky.“ Dal jim peníze a šel zase ležet.

Jedna paní potká v pátek večer za tmy rozjívěnou skupinku králů. Volá na ně: „Děcka kde máte vedoucí? To jí nemůžete utíkat!“ A vedoucí, kterou již její králové pomalu přerůstají se nesměle ozývá z jejich středu: „Ale já jsem tady.“

.....

Ve Velkých Karlovicích na poslední chvíli vypadla jedna skupina koledníků a v té části obce nikdo nekoledoval. Když se o tom v neděli v poledne při odevzdávání plných pokladniček dozvěděl jeden z vedoucích, řekl: „To tak nemůže zůstat, to by byla hrozná škoda! Hned se domluvím s ogary.“ Posháněl svoje krále, kteří byli též všichni ochotni jít a v jednu vyrazili. Měli už za sebou koledování v pátek až do tmy, celou sobotu, a v neděli skončili večer o půl sedmé, celí mokří, protože celý den padal mokrý sníh. Jejich pokladničku jsme otevírali v úterý, byla po vrch dotvrda nabitá penězi a bankovky byly ještě pořád navlhle. Vybrali bezkonkurenčně nejvíce – bylo tam víc než 24.000,- Kč.

✠ Kristem aj peklem, Matku Boží sa zaklínal, ✠
✠ trista hromů do seba chtěl nechat třískat, enem aby mu uvěřili. ✠

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Zprávy z Orla

Pozvání

Adventní přípravu na Vánoce jsme krásně završili uskutečněním vánoční besídky pro orelské děti v tělocvičně ZŠ. Po úvodní modlitbě a krátké promluvě jsme společnými silami nazdobili vánoční stromček a zazpívali koledy. Pak přišel čas na rozbalování dárků, které byly zakoupeny z dotačních peněz. Děti dostaly dva nové basketbalové míče, florbalové rukavice a velkou ochrannou síť, která rozdělí tělocvičnu na dvě části, kdy v jedné se může cvičit na náradí a ve druhé hrát míčové hry, soutěžit nebo hrát florbal. Zveme mezi nás nové členy z řad dětí a zveme také dospělé, kteří by rádi pomáhali jako vedoucí cvičení.

Tříkrálová sbírka

Ve dnech 4.-6.ledna 2008 proběhla opět Tříkrálová sbírka v naší obci. Letos vypořádali 3 vedoucí a 12 dětí z naší orelské jednoty. Vstřícnost dárců je pro nás velkým povzbuzením zapojit se do této charitativní akce i v příštím roce.

Hry v pyžamu

Ve čtvrtek 24.ledna 2008 se konalo v tělocvičně základní školy mimořádné orelské cvičení pod názvem CVIČENÍ V PYŽAMU (III. ročník).

Na šesti stanovištích byly pro cvičence připraveny úkoly na zručnost, jako např. stavění kostek do výšky, shazování kuželek, házení míčků na přesnost apod. Podle provedení úkolu získaly děti bodové hodnocení a na konci cvičení proběhlo celkové

vé vyhodnocení jednotlivců. Děti obdržely fidorkové medaile. Také letos si děti vychutnaly stříhání pověšených sladkostí se zavázanýma očima a na závěr proběhlo losování pyžamového krále. Symbolickou zlatou korunkou, červené jablko a královské žezlo převzal při slavnostní korunovaci Aleš Janík, který se pro letošní rok stal králem s pořadovým číslem III. Srdečně blahopřejeme.

Křížová cesta

Poslední únorový pátek, tedy 29.února 2008, se po večerní mši svaté orli zapojili do vedení pobožnosti křížové cesty v našem kostele.

Někdo se zapojil do čtení jednotlivých zastavení, někdo zase chodil spolu s ministranty s křížem k zastavením. Téma křížové cesty: „Srovnání pomoci druhých Pánu Ježíši a naší pomoci rodičům“.

události sepsal Pavel Ohryzek

Skauský pětiboj a vichřice „Ema“

Skauský pětiboj. Co je to? V jakých disciplínách se bude soutěžit?

Je to soutěž, kterou připravilo skautské středisko Lidečko a soutěží se v těchto disciplínách:

Hmat – rozdělení poslepu třiceti obrazců (čtvereček, kolečko, trojúhelník)

Uzly – vázání šesti základních skautských uzlů na čas (lodřák, ambulák, škotřák, zkracovačka, rybářský a dračák)

Psaní textu na klávesnici na čas

Psaní SMS na čas

Práce s myši – klik pravý, levý, dvojklik

Tak na tuto soutěž jsme se chystali. Jenže se přihnala se „Ema“ a vše zkomplikovala.

V sobotu 1. března 2008 si pohodlně sedíme ve vlaku směrem na Vsetín. Blížíme se k Hovězí. Najednou se zatáhne a několikrát za sebou blýskne. Cítíme jak silné poryvy větru lomcují s jedoucím vlakem. Silný déšť bičuje okna. Do vagonu nastupují dýchající promáčení cestující. S údivem sledujeme celou scenerii a já lehkomyslně prohodím: „To bude sranda, až na koleje popadají stromy a my zůstaneme někde viset.“ Než jsme dojeli na Vsetín

bylo po hrůze. Jen hromady krup svědčily o tom, že se tu něco přehnal.

Za chvíli jel vlak na Lideč. Bezstarostně jsme nasedli. Shodou okolností jsme nasedli do toho samého vagonu, kde seděli dva skauti z Hrachovce a jeli také na Skauský pětiboj. Vlak se rozjel a my si začali procvičovat uzly, abychom tu soutěž úplně neprojeli. Vlak zastavil ve Valašské Po-

při velikonoční sbírce v roce 2005

lance. Po chvíli se přibližuje výpravčí a že na trati jsou stromy, ale máme zůstat ve vlaku, že nám oznámí co dál. Čekali jsme asi půl hodiny. Pomalu se přibližil čas, kdy

jsme se měli registrovat v Lidečku a my pořád nevěděli, co se bude dít. Konečně doběhl výpravčí a oznámil nám, že vlak zde mimořádně jízdu končí a vrací se do Hranic. Co teď? Ještě že jsou ty mobily. Zavolali jsem Markovi – pořadateli soutěže, jestli pro nás přijedou nebo se máme vrátit domů. Od něj jsme se dověděli, že i cesta je asi neprůjezdná, ale že to zjistí a dá nám vědět. Brzy brněl telefon znovu. Marek volal, že cesta je již průjezdná a že pro nás posílá dvě auta. Bylo nás totiž i s těmi dvěma skauty z Hrachovce osm. A tak jsme se slavnostně s hodinovým zpožděním dostavili.

Soutěžili jsme, až se nám od rukou i z hlavy kouřilo a vysoutěžili jsme si druhé místo, které pro nás získala Nikola Boráková.

Jenže nám ujel vlak a tak jsme se domů vrátili o dvě hodiny později, než jsme předpokládali. Ale myslím, že to stálo za to.

Markéta Koňářková

☞ Práce a modlitba, sú si před Bohem rovné, gdo spravdливо pracuje tak jak by sa modlil. ☞

☞ Byla tak chytrá, že aj čert k ní móhl chodit' na radu. ☞

...Z NAŠÍ FARNOSTI...NA AKTUÁLNÍ TÉMA...Z NAŠÍ FARNOSTI...NA AKTUÁLNÍ TÉMA...

O výrobě a práci s biblickými postavičkami

V Horní Lidči proběhla v pátek 29. února a v sobotu 1. března akce nejen pro katechety, ale pro všechny, kteří se chtějí v rámci ROKU BIBLÉ více zabývat prací s Biblí. Byla věnována především výrobě biblických postaviček, umožňujících názornější biblickou katechezi.

Výroba biblických postaviček je náročná, proto jsme se jí plně věnovali po celé dva dny. Výroba je nejvíce náročná na čas (schnutí tmele). Zúčastnili se nejen dospělí, ale také děti, které byly velmi šikovné. Výroba ovečky je nejjednodušší, trvá něco přes hodinu. Výroba člověka trvá asi 8-10 hodin, záleží na šikovnosti a na množství pomocníků.

Cena materiálu na základní postavičku vyjde asi na 130 korun, její ostatní doplňky asi 30

korun a vlasy od 40 korun více. Veškerý materiál donesli naši školitelé z Dolan u Olomouce již připravený.

Postavičky lze uplatnit při výuce náboženství, v biblických hodinách... Používá se nejen při práci s dětmi, ale také u dospělých a těší se stále větší oblibě.

Čas, který jsem strávil, nebyl nadarmo, určitě bych všem doporučil se takovéto akce zúčastnit.

Je velkou škodou, že podobné akce navštěvuje stále méně lidí, než by bylo dobré. Možná, že je to důvod pro nás všechny zamyslet se, zda by nebylo vhodné podobné aktivity podpořit svou účastí. Z vlastní zkušenosti vím, že organizace je náročná a zájem lidí vždy potěší. Na závěr chci poděkovat Martě Řehákové a doc. Chalupovi za velmi pěknou zkušenost.

Bedřich Dohnal

Blízcí České Miss 2008

Jméno Eliška Bučková ze Strážnice jsme snad v poslední době zaslechli všichni. Co ale většina neví je to, že tato nová Česká Miss 2008 má také hluboký vztah k Novému Hrozenkovu. Pěkné chvíle trávila na chaloupce ve Vranči se svými rodiči a sourozenci na návštěvách u P. Vladimíra Tomečka SJ. Manžele Bučkovy znám z vykládání P. Vladimíra již několik let, ale možnost si s nimi povykládat a zavzpomínat na otce Vladimíra jsem měla až letos začátkem ledna. Již tehdy ve mně fakt, že jejich dcera je ve finále České Miss, vyvolal spoustu otázek, na které jsem tehdy dostala i odpovědi.

Maminka nové České Miss 2008 paní Blážena Bučková zavítala v druhé půlce února se svými dvěmi nejmladšími dětmi a přáteli opět do Vranče a já jsem toho samozřejmě využila a navštívila ji tentokrát s diktafonem.

Můžeš nám něco prozradit o vaší sedmičlenné rodině?

Dětí máme pět. Nejstarší dcera Štěpánka má dvacet, Eliška bude mít devatenáct, Vítek šestnáct, Anička má třináct a nejmladší Rozárka bude mít šest. Manžela (Vítka) mám jednoho už 21 let, Bohu díky, a neměnila bych!

Jaký vztah jste měli s otcem Vladimírem Tomečkem?

Otec Vladimír... Když vezmu fakt, že jsme se u něho s manželem seznámili, a Pán Bůh ho použil k tomu, že jsme manželé... Formoval celý náš život co se týká duchovních hodnot, ale i morálních. Pak také formoval naše děti, takže byl duchovním vůdcem celé naší rodiny. Nehledě na to, že to byl skvělý člověk a byl nám oporou i rádcem, kdykoliv!

Vý jste věřící rodina. Myslíte si, že soutěž v níž se hodnotí převážně krása ženského těla se slučuje s vírou?

Určitě, protože krása těla souvisí s krásou duše. A Bible učí, nehledě na to, že dnešní prostředí je nové, že máme jít a hlásat evangelium všude! To znamená, že to není ničím vyhraněné, že nemáme jít jenom někde a myslím, že se dá vnést do takového prostředí kus světla. A jestli se ptáš na to jestli se to slučuje? Spousta lidí se ptá na šesté přikázání. V tom nevidím problém. Člověk vidí to co chce vidět. Zprvu může vidět vnitřní krásu, jak nám to i spousta starších kněží potvrdilo. Zadrhu se člověk může dívat na kříž a může mít ty nejhříšnější myšlenky.

Věděl otec Tomeček, že se Eliška zabývá modelingem a že se přihlásila do soutěže Česká Miss? Jaká byla jeho reakce?

Věděl, že bude dělat modeling. První reakce byly rozporuplné, spíš záporné, ale to bylo po jeho rozhovoru s ní. Určitě se za ni modlil. A postupem času pronikal i do problému modelingu, protože ho neznal.

Eliška neskryvala v rozhovorech ani před ostatními soutěžícími, že je věřící. Jak to byla osobně, nedělalo jí toto svědectví problém?

Ne. Z jednoho důvodu. Eliška to co řekla, neřekla za účelem získání si přízně kohokoliv, ale řekla, v čem a čím žije. Upřímně náš způsob života prezentovala na veřejnosti. Natolik ji znám, že mohu říci, že to nebylo hrané.

Stačil jí už titul za tu krátkou chvíli změnit?

Jó, změnilo jí to život, zcela jí to změnilo život. Není svým vlastním pánem a musí jít tam kam ji pošle agentura, protože to je v podstatě její

práce. Díky tomu, že má individuální studium, pokračuje ve studiu, ale časově je omezená.

V lednu jste mi s manželem prozradili, že doufáte, že nevyhraje. Jaké jsou nyní vaše pocity a za co se nyní v rodinném společenství a s přáteli modlíte?

Pocity? O pocity asi ani tak nejde, spíš člověk musí přijat ten fakt, že je to tak jak to je a snažit se jí udělat i to potřebné zázemí a počítat s tím, že někdy nemusí být doma zrovna příjemná. Domov jí dává a poskytuje prostředí, kde může relaxovat a může být taková jaká je. A za co se modlíme? My se modlíme vlastně pořád stejně a to je za všechny naše děti ať jsou kdekoliv.

Máte už dvě dospělé dcery. Jakou radu dáte rodičům „krásných“ dospívajících dcer?

To nejde dávat rady. Každý vychovává děti, jak to sám cítí. My je vychováváme tak, aby žily pravdivě. A měli jsme mezi sebou důvěrné vztahy a mohli si být vzájemně oporou. Aby nám doma a s přáteli ve společenství bylo dobře. A hlavně, aby jim v tom jejich životě Pán Bůh nechyběl! Co jim budeme vykládat, když jim sami nebudeme příkladem...

Co napsat na závěr? Věřím tomu, že rodina i společenství rodin, je Elišce opravdu oporou. Měla jsem to štěstí poznat část tohoto spolča a dovést se, že vzniklo zcela spontánně a stále se rozrůstá. Nyní je v něm 9 manželských párů a velké množství dětí, kteří mají už také svá samostatná dívká a klukovská společenství-klubíčka. Sami si organizují různé akce a setkání, jezdí spolu na dovolenou...a také byli „rodinou“ otci Vladimíru Tomečkovi ve Strážnici.

Ingrid Petřeková

☞ Čert dycky hleděl zkazit, co Pámbů udělal, šulál také j hlinu, tajak zpozdaleka vid'ěl, ale stvořil enem kozu, a tá nemněla vlnu, enem taký skut. ☞

...Z MISÍÍ...Z MISÍÍ...Z MISÍÍ...Z MISÍÍ...Z MISÍÍ...Z MISÍÍ...Z MISÍÍ...Z MISÍÍ...**„Dovolená“ na Filipínách**

Naši farnost v únoru navštívil nyní padesátiletý misionář Společnosti Božího Slova P. Pavol Kruták, SVD, pocházející z Diviny u Žiliny. Na Slovensku byl vysvěcen na kněze v roce 1983. Po vysvěcení vstoupil do Společnosti Božího Slova. Roku 1992 se stal rektorem Misijního domu v Nitře, v roce 1998 provinciálem Společnosti Božího Slova na Slovensku a na Filipíny odcestoval v červenci 2004. Zpět se vrátil v červenci 2007. Nyní je opět rektorem Misijního domu v Nitře.

Po mších svatých jsem měli v sobotu a v neděli možnost shlédnout prezentaci fotografií doplněnou jeho poutavým vyprávěním ze života obyvatel na Filipínách. Také úryvky z jeho dopisů byly uveřejněny v našem farním zpravodaji a proto jsem se ho ptala spíše na jeho osobní pocity...

V jednom ze svých dopisů při popisu krajiny na Filipínách na ostrově Mindoro používáte formulaci „prostě dovolená zdarma“. Kdybyste měl čas, neomezené prostředky... Kam byste se vydal na dovolenou?

Zpátky tam, na Filipíny.

Jaké máte misijní určení?
Slovensko.

Jak je tedy možné, že jste byl na Filipínách až tři roky? Pokud má někdo misijní určení, neměl by v jiné zemi jako misionář působit déle než jeden rok.

Víte, protože jsem byl provinciálem, tak jsem si to sám určil. Když jsem se tam vydal, měl jsem se po dvou letech vrátit, ale spáchal jsem to, že jsem požádal o přeložení a žil jsem v naději, že by to třeba mohlo být i natrvalo, ale nevyšlo to.

Takže Vy byste rád zůstal na Filipínách klidně i celý život?

Kdyby byla ta možnost...

Co bychom mohli lidem na Filipínách závidět?

Možná právě to, co nás nejvíc na nich rozčiluje. Když jsem někam šel, měl jsem zpoždění třeba pět minut. Byl jsem nervózní, že mám zpoždění. Přišel jsem na místo a já tam byl první. Oni mají na všechno čas. Říkají tomu „philipino time“. Jednoduše nehoní je čas. Třeba když se jede veřejným dopravním prostředkem, tak se čeká, než se naplní a až potom má odjezd, neexistuje čas odjezdu. Je to úplně jiný systém vnímání času.

Také se umí radovat z dané chvíle. My jsme

zvyklí se trápit, co bude až... Oni když mají úrodu, potěší se z ní a nemyslí už na to, že za dva měsíce bude hlad. Když přijdou problémy, oni je nějak už přežijí, zvládnou to.

A mají velkou vděčnost Pánu Bohu. Když jsme se setkali a já je vyzval k modlitbě, tak jejich první slova byla vděčnost za to, že jsem se potkali, že nám Pán Bůh dal jídlo a jiné věci. Jejich vděčnost Pánu Bohu za vše, co mají, je silná.

Váš nejhorší zážitek z Filipín?

(přemýšlení) ...asi taková bezmocnost, té bídě kolem je velice mnoho. Byl jsem u katechetky a přišlo děvčátko vyřizovat pohřeb svého asi dvanáctiletého bratra. Ten pohřeb byl na druhý den. A já se asi druhý den po pohřbu vracel z nějaké vesnice a ta dívka stála před farou a začala mluvit o pohřbu. Nejdříve jsem ji nerozuměl, ten jazyk nebyl 100%, ale potom jsem vyrozuměl, že jí zemřel druhý bratr. Dostal teplotu a za půl dne ho nebylo. Šel jsem k nim, tam jsem zjistil, že další sourozenec má teplotu a jeden je v nemocnici. Děti snědly pravděpo-

P. Pavol Kruták při rozhovoru s dětmi

dobně něco špatného, nějaké slimáky, kteří byli nastříkaní. Chtěli si přilepšit a otráвили se. Na jedné straně lidé, kteří se topí v majetku, a na druhé straně lidé, kterým by stačila hrst rýže, aby se měli lépe.

Kde všude jste na Filipínách působil?

V Manile jsem měl pastorační kurz, učil jsem se jazyk a potom jsem tam vypomáhal ve farnosti. Pak jsem byl skoro tři roky na ostrově Mindoro.

Kdybyste měl podle svých měřítek říci, kde byl život pro lidi horší?

V městě je ta chudoba opravdu velká. Tam není prales, který lidem dává v době nouze jídlo. Je mnoho dětí na ulici, které nemají nikoho a nic. Z domu se vytratily, nebo jim rodiče umřeli. Na vesnici je možno z pralesa i z pole něco málo jídla získat, ale jejich životní úroveň je velmi

nízká. Osud prapůvodních obyvatel je k pláči. V horách ostrova Mindoro žije asi 120 tisíc původních obyvatel v podmínkách, jaké byly na našem území před pěti sty lety. Oni mají jeden hmeč, jednu mačetu a to je vše, co vlastní.

Z čeho má misionář největší obavu, když jde do cizí země?

Někdy se dá dohromady více věcí. V prvním případě je to asi otázka jazyka. Kromě oficiálního jazyka se musí člověk naučit také místní jazyk. Je to určitá bariéra, je třeba určitý čas, než vniknete do toho jazyka.

Potom samozřejmě přizpůsobit se dané kultuře. Je to taková výzva, není to jednoduché přijmout styl života těchto lidí. Může to být také zdravotní otázka, jestli to člověk zvládne, a tak. Překážkou je někdy strava. Po dvou měsících se člověku třeba rýže protivná a začne s ní bojovat...

Z čeho se skládá strava na Filipínách?

V městě koupíte všechno. Rýže je základ. Pokud tu rýži mají, tak jí jí ráno, k obědu a k večeři. K rýži občas nějakou tu rybu, zeleninu. Pokud je období, že není rýže, tak je tam takový kořen „mabuting kahoy“, který chutná trochu jako sladké brambory. V některých oblastech dokáží z kmene palmy vyrobit jakousi želatinu „yuro“, má to takovou sladkou chuť. Ta se jí v kritickém čase před sklizní.

Jak jste si zvykl na místní jídlo?

Nejtěžší byla ta rýže, po dvou měsících...

Jakou radu dáte na cestu dalšímu misionáři na Filipínách?

Jednoduše cítit se tam jako doma. V těch vesnicích jsem se opravdu cítil jako doma. Jednou jsme byli se skupinkou lidí z různých zemí. Oni se vždy dívají na bílého trochu jinak. Opatrně se mnou jednali, jeden z nich ale řekl: „On je jako my.“ A to je to povolání, stát se jedním z nich!

Jak Vás po této misijní zkušenosti naplňuje práce rektora v Misijním domě?

Je to jiné. Když po mě lidé chtějí, ať to srovnám - je to zcela jiné. Tam je ten život jednodušší. Člověk se tam netrápí s dokumenty a povoleními. Tady než něco postavíte, tak většinu času sháníte papíry. Tam když jsem začal stavět kostel, tak jsem to odkrokoval a bylo. Styl života je jednoduchý a nenáročný. Tady člověka formálnost svazuje, třeba i to oblečení. Tam stačí tričko, sandály a žije se. Blízkost a kontakt s prostým lidem mne naplňoval radostí.

Na Filipínách žije 80% katolíků z celkové počtu obyvatel. Filipíny jsou jedinou křesťanskou zemí v Asii.

Ingrid Petřeková

☞ **Lidé nejsou ani tak zlí, než v nekerých to dobré spí až na samém dně srdce.** ☞

☞ **Kdyby ho aj na klátek hodili a porúbali, neodpoví.** ☞

Letnice – Duch Svatý a naplnění člověka

Letnice slavíme padesátý den po Velikonocích: tyto svátky jsou de facto naplněním Velikonoc. Oba mají svůj původ v oslavách přírody: Velikonoce jsou svátky jara, Letnice začátkem sklizně. Oba svátky měly pro Židy spojitost s událostmi z dějin spásy. Velikonoce jsou připomínkou vyvedení z Egypta, Letnice vzpomínkou na darování Desatera na Sinaji. Pro nás křesťany jsou Velikonoce svátkem vzkříšení Pána Ježíše a Letnice svátkem seslání Ducha. Oboje jsou zároveň slavnostmi, kdy se člověk stává sám sebou. O Letnicích slavíme završení takového procesu. Abychom pochopili, co mají Letnice společného se završením našeho člověčenství, je dobré podívat se blíže na kořeny tohoto svátku.

Nejprve tu máme číslo padesát. V padesáti letech stojí člověk na prahu stáří. V Římě byli muži po padesátce osvobozeni od válečné služby. Augustin vysvětluje číslo 50 symbolicky: „Tento padesátý den má ještě jiný tajemný význam. Sedmkrát sedm je čtyřicet devět, a když se vrátíme zpět na začátek a připočítáme osmý den, který je vlastně zároveň první, číslo padesát se naplní. Těchto padesát dnů po vzkříšení už není chápáno jako obraz námahy, ale jako symbol klidu a pokoje“. Padesátka je tedy obrazem klidu a pokoje. V padesáti, jak říká papež Řehoř Veliký, člověk zmoudří, stane se člověkem ducha. Odvolává se přitom na Mojžíšův zákon, že lévíjci od 25 let jsou povinni vykonávat službu ve stanu setkávání. V padesáti letech tato služba končí a pak se stávají ochránci svatých nádob. Pro papeže Řehoře jde o symbol vedoucí úlohy, ke které byl uschopněn Benedikt v 50 letech (srov. Nm 8,24 nn). Tauler tento Řehořův výklad přijímá a pokračuje: člověk se v půli života, ve 40 letech, dostává do duchovní krize. Do té doby byl jeho obraz Boha příliš zakalován projekcemi. V letech mezi 40 a 50 proměňuje Duch svatý jeho vztah k Bohu a dává mu schopnost Boha pochopit a zakusit. V 50 letech se konečně stáváme lidmi ducha, pramenem požehnání pro druhé, schopni uvést je do moudrosti a zkušenosti s Bohem.

Svatodušní svátky nám připomínají, co všechno na nás podvědomě působí. Když na nás sestoupí Duch svatý, má se i v nás završit rok milosti; máme dospět ke své pravé podstatě, ke klidu a pokoji a pak být schopni stát se ochránci svatých nádob, to znamená vést a doprovázet druhé. Těch pa-

desát dní od Velikonoc do Letnic nás má přivést k tomu, abychom se stali lidmi. Velikonoční evangelia a velikonoční příběhy, vyprávění o Kristově nanebevstoupení a o seslání Ducha o Letnicích popisuje cestu, jak se člověk stává sám sebou, cestu povstání z hrobu, vzkříšení uprostřed našeho všedního dne, vzestupu do vlastního člověčenství, do nebe, které je v nás. Je to cesta, která nás vede od Vzkříšeného, který nás doprovází, k vnitřnímu Mistru, který v nás promlouvá. Proces, kdy se člověk stává sám sebou, jde od očekávání Ducha k seslání Ducha o svatodušních svátcích. Teprve po příchodu Ducha se dostaneme plně sami k sobě, teprve pak se probudí naše schopnosti a možnosti, pak se všechno v nás promění. Rozevřou se poupata a květy našeho života rozkvetou. Letnice jsou svátkem života. Jestliže do nás proniká Duch svatý, který se na počátku vznášel nad vodami, stáváme se novým stvořením, setkáme se s

vlastním původem, s praobrazem, který si o nás učinil Bůh.

Letnice se netýkají jen jednotlivců, ale vzniku a růstu církve - jsou jejím zrozením. Když na lidi sestoupí Duch svatý, spojuje je, umožňuje vytvořit společenství, které je otevřené všem hledajícím a tážajícím se. Vzniká společenství, které proráží ze své úzkosti a stává se kvasem světa. Člověk se stává člověkem, když se spoléhá na své společenství a společně se účastní díla, které nám všem Bůh svěřil: zlidštit tento svět, zformovat jej podle Boží vůle a vtisknout mu charakter Božího ducha. Církve je společenství těch, kteří společně skládají svědectví o Ježíšově vzkříšení. Všude, kde žijí lidé bez naděje, kde se zdá, že temnota smrti zvítězila nad životem, má církev dosvědčovat vítězství života, vítězství lásky nad nenávistí, možnost vzkříšení uprostřed smrti.

zkrácená kapitola z knihy Anselma Grüna Tajemství velikonoční radosti

Kamenný kříž v Závodí „Krystyníkův“

Postaven: 1907

Posvěcen: není zaznamenáno

Stav objektu: dobrý

Historie: Kříž zbudoval majitel usedlosti pan Krystyník, jehož manželství nebylo obdařeno dětmi. Usedlost předal svému bratranci a jako prosbu o děti bratrance postavil kříž. K tomuto kříži se chodilo průvodem o prosebných dnech.

připravil MVDr. František Kovář, Hovězí

Svatost křtu přijali a novými farníky se stali

v Novém Hrozenkově:

26. prosince – Petr Miroslav Valoušek

13. ledna – Adam Uherek

10. února – Anna Salajová

v Karolince:

27. ledna – Kristýna Kulčáková

24. února – Lucie Jurečková

Do věčnosti nás předešli

koncem měsíce prosince:

Josef Hrtůz (1930) z N. Hrozenkova

Josef Hořčica (1929) z N. Hrozenkova

Josef Koňářík (1922) z Karolinky

Karel Zbranek (1933) z N. Hrozenkova

v měsíci lednu:

Josef Randuch (1958) z N. Hrozenkova

Ladislav Kolár (1932) z Karolinky

Dominik Zbranek (1928) z Karolinky

Josef Labuda (1971) z Karolinky

Emílie Kuniková (1946) z Karolinky

v měsíci únoru:

Cyril Orság (1920) z N. Hrozenkova

v měsíci březnu:

Stanislav Hubník (1955) z N. Hrozenkova

Anežka Vašková (1920) z Halenkova

☞ Máš-ji ke mně lásku, dójdi na mrskačku, a nemáš-ji, tož hybaj, a vjecěj mňa nedožíraj. ☞

☞ Je istě snadnější hubú hýbat', než rukama dělat'. ☞

...KALENDÁRIUM...Z NAŠÍ FARNOSTI...KALENDÁRIUM...Z NAŠÍ FARNOSTI...**Koncert Scholy**

Dne 2. března se v Karolince v kostele Panny Marie Karmelské uskutečnil koncert Scholy. Zazněly postní písně od skupiny Učedníci. Písně byly prokládány úvahami světců, které četly děti.

Martina Havlová ml.

Velikonoční jarmárek

Skauti pro vás připravují již třetí ročník VELIKONOČNÍHO JARMÁRKU, kde předvedou svou rukodělnou tvorbu. K vidění budou velikonoční vajíčka, přáníčka, tatary, metlice, a jiné velikonoční i nevelikonoční ozdoby.

Jarmárek se uskuteční na velikonoční neděli 23. března 2008 po mši svaté začínající v 9.15 hod.

Markéta Koňářiková

Velikonoční vystoupení

V průběhu Velikonoc proběhne v kostele Panny Marie Karmelské vystoupení karolinské Sholy a dětí z Los Candeleros. Termín bude upřesněn na vývěškách.

Martina Havlová ml.

Svatost smíření

V týdnu před Velikonocemi bude možné přistoupit ke svátosti smíření ještě v Karolince v pondělí 17. března 2008 od 16.00 hod. V Novém Hrozenkově v úterý 18. března 2008 od 7.00 do 8.00 a ve středu 19. března 2008 od 16.00.

Farní ples

V mnoha farnostech se již po léta osvědčil farní ples jako jedna z akcí, která spojuje farnost dohromady. Proto letos zveme všechny farníky na farní ples, který se koná v sobotu 5. dubna od 19.00 v Lidovém domě v Novém Hrozenkově. K tanci nám bude hrát dechová hudba Polančanka a můžeme se těšit také na „Sestry v akci“ a tombolu. Od pondělí 17. března 2008 rezervace vstupenek s místenkou na tel. čísle 517 424 973. Předprodej v Novém Hrozenkově v sobotu a v neděli po mši svaté u bočního vchodu kostela. Předprodej v Karolince v neděli po mši svaté v místnosti pod věží.

Májové pobožnosti

Měsíc květen je zvláště zasvěcen Panně Marii. Během týdne se vždy před za-

čátkem mše svaté budeme modlit litanie k Panně Marii a v neděli bude mariánská pobožnost po skončení mše svaté. Zveme tedy naše děti a každého, kdo má zájem připravit s našimi dětmi část programu této pobožnosti.

Stavění máje, farní den a Slavnost „Božího těla“

Letos se máj na farní zahradě bude stavět v neděli 27. dubna 2008. Mše svátá bude sloužena za členy hasičského sboru, po mši se hasiči ujmou čestného úkolu stavění máje.

Farní den spojený s kácením máje bude na farní zahradě v neděli 15. června 2008.

Eucharistický svátek Těla a krve Páně oslavíme slavnostním průvodem ve čtvrtek 22. května 2008 v Karolince a v neděli 25. května v Novém Hrozenkově při mši v 9.15 hod. Farníci v krojích jsou vítáni.

Pout' do Stanovnice

Tradiční pout' ve Stanovnici - Skaliči u kapličky Panny Marie svatohostýnské budeme slavít v pondělí 26. května 2008 od 16.00 hodin.

Křest dospělých a biřmování

Letos budou na Bílou sobotu pokřtěni tři dospělí katechumeni, kteří se připravují spolu s dalšími 39 biřmovanci na přijetí svátosti biřmování. Ze všech 42 biřmovanců je 35 z naší farnosti, ostatní jsou z blízkého okolí. Slavnost biřmování bude ve farním kostele v neděli 4. května 2008 od 9.30 hodin. Pamatujme na naše mladé biřmovance i katechumeny v modlitbě.

První svaté přijímání

Děti z naší farnosti přistoupí poprvé ke stolu Páně v neděli 1. června 2008 v Novém Hrozenkově a v neděli 8. června 2008 v Karolince.

Poutní slavnosti v naší farnosti

Poutní slavnost v Novém Hrozenkově v kostele sv. Jana Křtitele připadá v tomto roce na neděli 22. června 2008. Bohoslužby budou jako obvykle v 7.30 a v 9.15 hodin. V Karolince bude poutní slavnost v neděli 20. července, bohoslužby budou v 7.30 a v 9.15 hod.

Plán oprav na rok 2008 a příští roky

Náš farní kostel si vyžaduje několik větších oprav. Letos v létě vyměníme okna na farním kostele. Jejich tvar navrhl Ing.arch. Meluzin ze Zlína, který připravuje také projekt vnitřních úprav v interiéru. Tyto úpravy bude časem nutné provést vzhledem k zastarání vnitřní výzdoby kostela. V létě se také část bočního vchodu do farního kostela přebuduje na úklidovou místnost a toaletu, která bude přístupná během bohoslužeb.

Původně plánovaná oprava stropu bude muset ustoupit jiné náročné opravě, a sice statickému zajištění budovy. Pořadí oprav jsme byli nuceni přehodnotit, poněvadž se v nové sanační omítce a také na stropě objevují praskliny. Koncem ledna tohoto roku provedl pan Kos z firmy Kos Konsult s.r.o. z Přerova statický průzkum kostela. Do konce dubna připraví projekt statického zajištění budovy a cenovou nabídku.

Dále přijde na řadu impregnace krovní konstrukce a stropu. Konstrukce krovu je v dobrém stavu, avšak musí se zabránit jejímu napadení škůdci, kterými je již napadena stropní konstrukce. Stropní konstrukci je možno impregnovat pouze částečně, a to seshora. Účinnější tlaková impregnace by po prosáknutí dolů znehodnotila stropní omítku. Poslední řešení je úplná výměna stropu, což je otázka především financí.

Změna času bohoslužeb

Po Velikonocích dochází ke změně času bohoslužeb ze zimního na letní. V pracovním týdnu a v sobotu budou časy večerních bohoslužeb posunuty na 18 hodinu.

připravil P. Jozef Strečka SVD

ZUŠ Karolinka Vás zve:

27. března	Koncert žáků
5. dubna	
Absolventský koncert – Josef Havel	
14. dubna	
Superstar (pěvecká soutěž pro děti)	
29. dubna	
Koncertík skladatelů, kteří mají letos výročí + soutěž hudebních nauk	
21. a 22. května	
Koncert nejmladších žáků	
29. května	Koncert žáků 1. cyklu
12. června	Absolventský koncert
17. června	Koncert sboru z Anglie

Martina Havlová ml.

☞ Gdo za pluhem kleje, zlé semeno seje. ☞

☞ Kerá slépka nenese a gdáče, je jak roba, kerá pořád zpíve a na robotu kváče. ☞

Pořad bohoslužeb během Velikonoc 2008

Nový Hrozenkov

Úterý 18. března – úterý Svatého týdne

Mše svatá 8:00

Středa 19. března – středa Svatého týdne

Mše svatá 18:00

Pobožnost křížové cesty 18:30

Čtvrtek 20. března - Zelený čtvrtek

Nešpory - večerní modlitba církve 18:30

Mše sv. - památka Poslední večeře 19:00

Pátek 21. března - Velký pátek

Ranní chvály 9:00

Obrády uctívání sv. kříže v Charitě 15:00

Nešpory-večerní modlitba církve 18:30

Obrády Velkého pátku 19:00

Sobota 22. března - Bílá sobota

Ranní chvály - adorace u Božího hrobu 10:00

Vigilie Zmrtvýchvstání 19:00

Po Vigilii požehnání velikonočních jídel

Neděle 23. března - Zmrtvýchvstání Páně

Mše svatá 9:15

Pondělí 24. března – Velikonoční pondělí

Mše svatá 9:15

Karolinka

Pondělí 17. března – pondělí Svatého týdne

Mše svatá 18:00

Adorace před eucharistickým Kristem 18:30

Čtvrtek 20. března - Zelený čtvrtek

Mše sv. - památka Poslední večeře 17:00

Pátek 21. března - Velký pátek

Ranní chvály 8:30

Nešpory - večerní modlitba církve 16:30

Obrády Velkého pátku 17:00

Sobota 22. března - Bílá sobota

Ranní chvály-adorace u Božího hrobu 9:00

Vigilie Zmrtvýchvstání 19:00

Neděle 23. března - Zmrtvýchvstání Páně

Mše svatá 11:00

Pondělí 24. března – Velikonoční pondělí

Mše svatá 7:30

Na Bílou sobotu si přineste malý káhanek k obradu přinášení velikonoční svíce a svoji křestní svíčku k obnově křestních slibů. Na Bílou sobotu, po skončení vigilie vzkříšení, se budou před obětním stolem žehnat velikonoční pokrmy.

Od 17. března do 22. června si připomínáme

17. března: sv. Patrika

biskupa a apoštola Irska

Narodil se v Británii r. 385, v mládí byl odvezen do Irska, kde strávil ve vězení a otroctví šest let. Později studoval v Evropě nedaleko Cannes ve Francii, kde si prohloubil znalosti Bible. V jednom ze svých vidění byl vyzván k návratu do Irska jako apoštol křesťanské víry. V Irsku působil jako biskup, z Irska se šířilo křesťanství i do střední Evropy, tedy i do našich krajů. Přechod Irů od pohanství ke křesťanství byl velmi pozvolný, ale sv. Patrik byl člověk velice odvážný a musel čelit místnímu nepřátelství. Byl to veliký apoštol a k jeskyni v Ulstru, kde se modlival, věřící putují až dodnes. Zvláštní jeho praktikou bylo stokrát po sobě se přezhnat. Při svých misionářských cestách, když narazil na kříž, ihned poklekl a hluboce se klaněl. Zemřel roku 461. Nějaké jeho malé ostatky se nacházejí v Dublinu. Patron Irů (ať žijí kdekoli, svátek velice oslavují), horníků, rolníků a kovářů.

24. dubna: sv. Jiří, mučedníka

Tento populární světec je opředen mnoha legendami, ale historicky lze doložit pouze mučednickou smrt mladého rytíře, pronásledovaného za vlády císaře Diokleciána začátkem 4. století. Sv. Jiří se postavil na stranu utiskovaných a sám pak podstoupil mučednickou smrt. Brzy byl k jeho počestí postaven v Malé Asii kostel, ale počátek velké úcty je datován až do doby křížáckých výprav. Všechny evropské národy nacházejí u sv. Jiří inspiraci pro budování solidarity, velkodušnosti i vzájemného usmíření a odpuštění. Nejznámější zobrazení jej představuje na koni s oštěpem jak udolává draka (také sousoší na Pražském hradě). Patron Anglie, vojáků, jezdců, rytířských řádů, vojáků, skautů a sportovců.

†6. května 1890

P.Josef Machálek

(*1821 – pochován v Novém Hrozenkově v kněžském hrobě)

Farářem v Novém Hrozenkově od 19. února 1873 do 6. května 1890.

22. května: sv. Rita, vdova a řeholnice

Veliká pověst svatosti a zázraků vysloužila této italské svätici titul „svatá v nemožných záležitostech“. Narodila se roku 1381 v kopcovité Umbrii, po smrti manžela a dvou synů vstoupila roku 1407 do kláštera augustiniánek. K zasvěcenému životu směřovala od mládí, ale nejprve se musela pocvičit v trpělivosti a lásce v osudem kruté zkoušené rodině. Zabili jí manžela a její synové chystali pomstu. Rita tomu chtěla zabránit a modlila se k Bohu, ten ji vyslyšel a ještě před provedením pomsty vzal její syny k sobě. V klášteře vynikala pokáním a kontemplací utrpení Páně. Došlo se jí nadpřirozené odměny a mohla na čele nosit otevřenou ránu z trnové Kristovy koruny. Lid až dosud zpívá: „Nosila 15 roků trn z Kristovy koruny“. Zemřela roku 1447 a k jejímu hrobu v Assisi (nedaleko Assisi) putují poutníci z celého světa. Je patronkou amerických emigrantů.

19. června: sv. Jan Nepomucký Neumann, biskup a patron americký

Narodil se 28. března 1811 v Prachaticích na Šumavě v česko-německé rodině. Již při studiích na gymnáziu a kněžském semináři v Českých Budějovicích se rozhodl, že odejde do Ameriky jako misionář. Jelikož bylo svěcení jeho ročníku pro velký počet kněží v diecézi odloženo, odjel do Ameriky bez kněžského svěcení, zde byl ihned po příjezdu vysvěcen na kněze. Jeho prvním působištěm byl kraj nedaleko Niagary. Vstoupil do kongregace redemptoristů, kde dosáhl vysokých hodností, stal se viceprovinciálem pro Severní Ameriku. Věnoval se literární práci, vydal malý katechismus pro děti, který dosáhl celkem 38 vydání, pak velký katechismus a dějepravu. Roku 1852 byl vysvěcen na biskupa ve Filadelfii, marně chtěl této úloze uniknout. Byl to podivný biskup, protože nejraději jedl s chudými ze společné misky lžící bramborovou polévku, sám si nosil do kostela v kufříku mešní potřeby, sám si myl nádobí... Oslavují ho jako budovatele kostelů, katolických škol a kněžských seminářů. Zemřel náhle na mrtvici na městské ulici roku 1860.

připravila Ingrid Petřeková

Farní zpravodaj Nového Hrozenkova a Karolinky

Vydavatel a adresa redakce: Římskokatolická farnost Nový Hrozenkov

Brodská 460, 756 04 Nový Hrozenkov, e-mail: farnizpravodaj.nh@tiscali.cz

Číslo připravila a vydání zajistila redakční rada: Ingrid Petřeková, Mojmir Trávníček, P. Jozef Strečka

Fotodokumentace do farního zpravodaje archiv občanů NH

Redakce si vyhrazuje právo úpravy a krácení příspěvků. Anonymní příspěvky neuveřejňujeme.

Náklad 25 0 ks. Neprodejné, pro vnitřní potřebu farnosti. Dobrovolný příspěvek 9,- Kč (náklady na tisk).